

Florin Piersic jr este absolvent al Academiei de Teatru și Film, Secția actorie, promoția 1991.

În 1999 traduce din limba franceză romanul **Omul sentimental** de Javier Marías, dar cartea nu este publicată din lipsa unui traducător de limbă spaniolă care să confrunte traducerea lui Piersic jr cu originalul lui Marías.

Începe să traducă din limba engleză piese de teatru contemporan, parte din ele fiind produse în regim independent. One-man-show-ul **Sex, Drugs, Rock&Roll** de Eric Bogosian deschide calea teatrului independent în România, iar Piersic jr primește Premiul pentru cel mai bun actor al anului 2002 la Gala UNITER.

În 2004 creează casa de producție Artificial Horizon; este scenarist, regizor și producător pentru filme de scurtmetraj (**Advertising** – premiul special al juriului la Festivalul Alternative, Târgu Mureș, 2004), precum și lungmetraje (**Fix Alert** – premiul special al juriului la B-Est Film Festival, București, 2005; premiu pentru debut la Premiile UCIN, 2006; **Eminescu vs Eminem**).

Din 2006 începe să colaboreze ca traducător din limba engleză pentru revista *FHM*, iar mai apoi, ca editorialist pentru revistele *Eva*, *24-FUN*, *HBO*, *The One*, *Max*.

În 2008–2009 lucrează ca actor pentru producțiile cinematografice **Călătoria lui Gruber** (regia Radu Gabrea), **Contratimp 2** (regia Jesús del Cerro), **Bibliothèque Pascal** (regia Hajdú Szabolcs) și **Youth Without Youth** (regia Francis Ford Coppola).

În 2009 publică la Editura Humanitas *Opere cumplite, volumul unu*.

Romantic Porno

un roman de

Florin Piersic jr

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Vlad Zografii
Coperta: Dragoș Gavrilă
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Patricia Rădulescu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

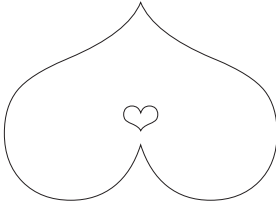
© HUMANITAS, 2011

ISBN 978-973-50-2923-4
Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

All the way

*I was lost in the lakes
and the shapes
that your body makes*

Great Lake Swimmers, *Your rocky spine*

Opt seara.

S-a spălat pe mâini. Stă rezemat de chiuveta de marmură. Se admiră în oglinda cu ramă *old-style*. Ochii lui se plimbă încet pe trăsăturile bărbatului din oglindă. Totul e la locul lui. Nici o fisură.

Peste o sută de ani, toate astea n-or să mai conteze. Peste o sută de ani, o să fiu doar o mână de oase gălbejite. Dar azi, sunt așa. Eu sunt ăsta. Tipul ăsta din oglindă.

Îi place ce vede. Emană siguranță și încredere de sine prin fiecare por. Ochii lui părăsesc fizionomia perfectă a bărbatului din oglindă și încep să analizeze rama oglinzii. O ramă din aia de tablou vechi, vopsită în auriu. Cu tot cu patină, ca să-i dea un kilogram de prestanță.

Mișto. Cam exagerat, dar mișto. Au dat ăștia ceva bănet pe porcăria asta. Praf în ochi.

În toaletă intră un tip cu costum de trei mii de euro. Se oprește o clipă și îl privește prin oglindă.

Îi zâmbește. L-a recunoscut. Îi întoarce zâmbetul, în timp ce smulge un șervețel dintr-un cub de metal de pe perete și-și șterge mâinile perfect uscate. Zâmbetul numărul patruzeci și trei. Ți-a zis că vrei să zică *vai ce frumos din partea ta că te uiți la televizor, dar totuși nu-ți face iluzii dacă ești poponar, pentru că eu n-am vreo atracție în zona asta*. Costumul de trei mii de euro intră într-o cabină, iar el aruncă șervețelul într-un coș de inox.

Asta a devenit o problemă în ultima vreme. Sunt prea mulți bărbați care îl privesc admirativ. Cu femeile e altă poveste. S-a obișnuit. Dar bărbații chiar îl calcă pe nervi. E aiurea să te oprească un om în toată firea și să-ți ceară un autograf. De cele mai multe ori, omul se scuză pentru intruziune și o bagă la înaintare pe fata lui de șaispe ani. Că cică pentru ea vrea autograful. N-o să se obișnuiască niciodată cu asta. Cum adică. Un om care așteaptă cu un soi de umilință curajoasă ca el să scrie două vorbe pe o bucată de hârtie. La ce o să fie bună hârtia asta. Cui o să-i folosească. Cine o să doarmă cu ea sub cap. N-are idee și nici nu-l interesează. A acceptat de mult regulile jocului. S-a împăcat de mult cu ideea că nu-și mai aparține. Că e doar un bun colectiv, că toți ceilalți au dreptul să smulgă o bucățică din el. Fie că bucățica aia e o poză dintr-un tabloid, o pagină dintr-o revistă

de cinema sau un petic de hârtie pe care el și-a semnat numele. Așa se fac banii în meseria asta. Iar el nu are de gând să se autoexcludă chiar acum. Tocmai acum. Acum e momentul. Momentul lui. Momentul în care deja a arătat ce poate. Momentul în care e pe punctul să arate ceea ce toți ceilalți încă nu-și imaginează despre el. Și momentul ăsta trebuie să fie păstrat. Momentul ăsta trebuie să fie exploatat, clonat. Momentul ăsta trebuie să fie generatorul altor sute și mii de momente și de întâlniri importante în viața lui, trebuie ca el să fie cu ochii în patru, oriunde s-ar duce, să nu rateze nici o ocazie. De oriunde poate să sară un iepure gras și exact acum e momentul în care el trebuie să pună gheara pe iepurele ăsta, el are acum dreptul să oprească iepurele și să-l hipnotizeze cu farmecul lui deja probat pe alte sute de iepuri mai mici. Peste o sută de ani, corpul lui perfect și fața lui perfectă vor fi prea imperfecte ca să mai intereseze pe cineva, peste o sută de ani el o să fie doar un poster îngălbenit de vreme, în debaraua unei octogenare. Așa că acum, în clipa asta, în perioada asta a vieții lui, trebuie să-și lungească antenele și să-și ascută simțurile. Trebuie să caște bine ochii și să evalueze rapid costumul oricărui necunoscut pe care îl întâlnește într-o toaletă publică, trebuie să-și controleze fiecare gest și fiecare nuanță a vocii, ca să transmită mesajul

corect, cel pe care potențialul iepure din fața lui îl așteaptă, nici un cuvânt în plus sau în minus, pentru că impresia finală trebuie să fie copleșitoare. Nu are cum să știe ce anume învârte iepurele ăsta cu costum de trei mii de euro, ăsta care își golește acum vezica într-un vas de toaletă care a costat cinci sute de euro. Poate că e un producător de film. Poate că e patronul vreunei case de producție în plină ascensiune. Așa că zâmbetul lui trebuie să fie bine calculat, în funcție de informațiile pe care le primește dintr-o singură privire. Creierul lui trebuie să lucreze la capacitate maximă, să determine rapid categoria în care se înscrie iepurele din fața lui și să-i dicteze cuvintele potrivite, cele pe care celălalt vrea să le audă. Nu-i nimic umilitor în asta. Majoritatea actorilor de pe planeta asta sunt chelneri, în cel mai bun caz. El n-a fost niciodată chelner. El a avut șansa să fie descoperit la timp. A avut șansa să înțeleagă la timp cum merg lucrurile, să priceapă cele câteva mecanisme simple care nu se vor rugini niciodată, alea care împart oamenii în doar două categorii. Bogați și săraci. Invidiați și invidioși. Vârfuri și masă amorfă. Da, vrea să fie unul dintre cei care conduc lumea, unul dintre cei a căror părere e ascultată și respectată. Știe că nu e nici filozof și nici atoateștiutor. E doar un om, a cărui fotografie se vinde bine la ora asta. Și e în stare să fie mai mult

de atât. În timp ce iese din toaleta asta de douăzeci de mii de euro, e sigur pe fiecare mișcare pe care o face, pe fiecare pas, pe fiecare gest. Știe că atrage privirile tuturor celor din jurul lui și alege cui să-i zâmbească și cui nu. Iar asta e un privilegiu pe care și l-a câștigat în timp. Și nu are de gând să-i dea cu piciorul. N-a ajuns încă în poziția în care să spună gata, acum pot să mă odihnesc. Tot circul pe care acceptă să îl joace îi e deja o a doua natură, așa că zâmbetele și politetea de conveniență sunt arme pe care le folosește permanent, într-un război dus fără încrâncenare. El nu are nevoie să se relaxeze, pentru că el e relaxat, tot timpul. El are nevoie să se re-lan-seze. Să se reinventeze. În meseria asta, e singura cale, dacă vrei cu adevărat să ajungi în vârf. Dacă vrei să fii vârf.

Se mișcă natural până la bar și așteaptă ca bărbatul cu chelie și cioc din fața lui să-și primească paharul cu whisky. Apoi comandă un gin tonic cu două cuburi de gheață. Chelnerul se agită profesionist cu sticla, pe care o ridică demonstrativ cu două degete și o aruncă în aer. Lichidul nu se împrăștie, fiindcă prestidigitatorul angajat pe post de chelner pare să sfideze legile fizicii.

O fi actor? Nu l-am mai văzut niciodată.

Se întoarce cu spatele la magicianul fără public și se sprijină de blatul de granit al tejghelei. Asta e

partea care îi place cel mai mult. Momentul în care își caută o victimă. Are dreptul să facă asta. Așa merg lucrurile. I se pare că totul e atât de transparent, că intențiile lui sunt atât de evidente. Și totuși, nimeni nu vine să-l tragă de urechi. Nimeni nu-i spune *ai venit la agățat, mă, nesimțitule? Hai, marș acasă*. Se uită la oamenii care se prefac că socializează și prinde frânturi de priviri. Privirile îl scanează rapid. Toți știu ce e în capul lui. Iar el știe exact ce e în capul lor. Și uite că lucrurile merg mai departe, fără vreo revoltă colectivă. Așa e joaca. Ne prefacem că suntem intelectuali. Importanți. Spiritualii. Și ne arătăm unii altora implanturile. Dinții mei din zirconiu sunt mai reușiți ca ai tăi, ha ha. Așa merg lucrurile. Dacă a fost invitat la evenimentul ăsta important, înseamnă că el e un om important. Oricum, e în ascensiune, asta e clar. Agentul lui doarme opt ore pe noapte, dar, după ce își termină somnul de frumusețe, dă zeci de telefoane și trimite sute de e-mailuri în care numele lui apare la căsuța *subject*. Așa că el are tot dreptul să fie acolo. Să fie în centrul atenției. Să fie interesant. Ochii lui se plimbă pe făpturile care poartă fustă sau rochie. Iar uite. O tipă și-a ascuns picioarele în pantaloni largi. Probabil că are picioare strâmbe. Și nici n-are țâțe.

Dați-o afară. Aruncați-o în stradă.

Zâmbește ușor. În clipa în care zâmbetul atinge apogeul seducției subtile, posesoarea picioarelor strâmbe

se uită spre el. Ghinionul ei. Mesajul a fost transmis din greșeală altui recipient. O vede pe femeie zâmbind derutată, o vede cum își mută privirea de la el, cum încearcă să continue conversația plecticoasă cu mustăciosul din fața ei. Dar e clar, picioarele strâmbe au căzut în plasă. Ia să vedem. Unu. Doi. Trei. Femeia îi aruncă din nou o privire fugitivă, ca să fie sigură că n-a visat. Nu, păpușă, n-ai visat. Sex-simbolul ăsta chiar ți-a zâmbit. Ție. E adevărat că n-a avut nici o intenție să te farmece, n-a premeditat nimic, n-a vrut ca tu să te umezești instantaneu acolo, în pantalonii tăi cei largi. Dar tu nu știi asta, păpușă. Tu nu știi că aici e vorba doar de o simplă deformație profesională. Zâmbetul unui star trebuie să se ridice la anumite standarde. De asta s-au inventat stomatologii.

Continuă să-și fixeze victima. Mi-e milă de femeia asta. În seara asta, o să ajungă acasă și o să se dezbrace încet și o să facă un duș și o să se bage în pat. Și privirea omului de pe coperta ultimului număr al revistei GQ o să o ardă în continuare.

Prestidigitatorul îl bate ușor pe umăr, ca să-i întindă paharul cu gin tonic, iar el mimează convingător o mică uimire. *A. Mersi.* Apucă delicat paharul învelit într-o crustă fină de gheață (o mică demonstrație de *bon-goût*), îl duce la buze și soarbe cinci mililitri de lichid rece. Femeia cu picioare strâmbe îi vede mărul

lui Adam, care se zbate scurt înspre în sus și apoi revine la poziția inițială. Da, ăsta e un amănunt important. Chiar era să-l uit. El e un bărbat care are mărul lui Adam foarte proeminent. Dar el e unul dintre acei bărbați cărora protuberanța asta ciudată din zona gâtului le stă bine. În general, eu nu prea reușesc să mă uit la un astfel de bărbat fără să-mi reprim o grimasă de dezgust. Pentru că zgârciul ăla ieșit foarte în afară mă duce cu gândul la un vultur. Un vultur din *Cărțile junglei*. Mai ales atunci când respectivul bărbat nu e bărbierit de câteva zile și o mulțime de țepi aspri îi înconjoară protuberanța, dându-i un aspect de arici. Ei bine, el se bărbierește destul de rar. Și chestia e că lui chiar îi stă bine așa, cu puțină barbă. Iar acel măr al lui Adam e considerat a fi foarte sexy. Evident, femeile sunt cele care au părerea asta. Uită-te puțin la posesoarea picioarelor strâmbe (ce chestie, nici nu știm dacă le are strâmbe cu adevărat și n-o să aflăm niciodată adevărul, decât dacă o să o dezbrăcăm mai târziu, în povestea asta, dar nu cred că e cazul). Picioare-Strâmbe e doar o umilă reprezentantă a sutelor, a miilor de femei care visează la el. Picioare-Strâmbe se uită hipnotizată la protuberanța cea erectă, în timp ce el duce paharul cu gin tonic la buze. Așteaptă ca el să-și plimbe lichidul prin gură și să-l înghită. Așteaptă exact momentul în care lichidul

va aluneca în jos pe esofagul lui. Așteaptă ca protuberanța aia să zvâcnească. Și exact asta se întâmplă. Și atunci, Picioare-Strâmbe simte cum un fior îi săgetează pântecul și îi coboară fulgerător până la anus. Într-un punct G numai de ea știut. Măcar atât să-i dăm acestei femei nefericite. O notă de zece, pentru că se pare că știe ce înseamnă un orgasm adevărat. Cu toate că nu e relevant. Sunt convins că până și frigidele vor admira îndelung protuberanța asta mult prea masculină. Fără vreun fior intens, dar cu cea mai mare atenție.

Privirea lui se mută de la femeia care îl visează cu ochii deschiși. Analizează alte siluete feminine, dar simte că femeia îl privește atent. Acum se uită la gura lui. O gură senzuală. De bărbat mișto.

Îhîm, da, OK, uită-te la gura mea și gândește-te că buzele mele te ating acolo.

Simte cum privirea femeii îi arde buzele. Și asta îi face bine. Nu, n-o să-i iasă nici un herpes. Se simte tânăr și liber. Și independent. Și frumos și inteligent. Și superlativ. Asta-i o poantă cu care l-a alintat mult timp o fostă victimă. *Superlativule*. Așa-i zicea. Când i-a dat papucii, victima a fost prea neagră de furie ca să-l mai alinte în vreun fel.

Privirea lui scrutează decolteuri și funduri și fețe și glezne și coafuri elaborate și coafuri elaborat rebele. Cu atâta naturalețe. E minunat. De la o distanță

respectabilă și pentru un ochi neexersat, ar putea părea un tânăr scriitor, în căutarea editorului care să-i publice romanul de debut. Iar lui chiar îi place să lase impresia asta. Vrea să pară puțin misterios. Și ușor inaccesibil. Vrea să incorporeze toate ingredientele care fac dintr-o vedetă hollywoodiană o vedetă hollywoodiană. Chiar dacă el nu e deloc o vedetă de un asemenea calibru. Important e să visezi departe. În decorul ăsta, în spațiul ăsta geografic, el e echivalentul lui Brad Pitt. Cu îmbunătățiri. Iar un Brad Pitt nu și-ar dori să fie atât de ușor de descifrat. Așa că el știe cum să-și dozeze farmecul. Nu are nici un rost ca toți mondenii ăștia de pe-aici să priceapă că el a ieșit la vânătoare de sexuri feminine. Dar asta nu înseamnă că îi displace să fie privit cu interes de o femeie. În nici un caz. Și deja am demonstrat de ce. De fapt, i-ar plăcea să fie fantezia secretă a tuturor femeilor de pe pământ. Zâmbește la gândul ăsta.

Ce haos ar fi. Câte crime pasionale. N-aș mai putea să ies din casă. Viața mea ar fi extrem de trepidantă. M-aș ascunde încontinuu de câte-un bărbat gelos, care ar umbla după mine cu pistolul încărcat. Ca să mă omoare. De fapt ar fi nasol. Aș fi hăituit zi și noapte. Evident că ar exista femei care ar înțelege că nu pot fi doar al lor. Femei mai puțin posesive. Care m-ar ajuta să scap de urmăritorii înnebuniți de gelozie. Și